

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: T. D. N., narozená dne X,
bytem K.,
zastoupená Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2021, č. j. MV-130534-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou datovanou a podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 13. 10. 2021 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2021, č. j. MV-130534-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 18. 6. 2021, č. j. MV-90578-4/OAM-2021, OAM-6827-26/DP-2020 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť nositeli oprávnění ke sloučení rodiny nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně ve své žalobě předně namítala, že ve věci nebyl naplněn aplikovaný důvod pro zamítnutí její žádosti. V době vydání napadeného rozhodnutí totiž otec žalobkyně, jakožto nositel oprávnění ke sloučení rodiny, pobýval na území na základě fikce pobytu, která vznikla podáním žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a byla následně prodloužena usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, č. j. 57 A 52/2021 – 62, jímž soud přiznal odkladný účinek žalobě otce žalobkyně ve věci prodloužení dlouhodobého pobytu. Vzhledem k tomu, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení soudního řízení účinky napadeného rozhodnutí, tak dle názoru žalobkyně nebyla naplněna hypotéza § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy že nositeli oprávnění ke sloučení rodiny nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu.
4. Druhý okruh žalobních námitek představoval nesouhlas žalobkyně s posouzením správních orgánů v otázce dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a do života celé rodiny, když dle přesvědčení žalobkyně takový dopad je rozhodně nepřiměřený ve vztahu k aplikovanému důvodu pro zamítnutí žádosti. Žalobkyně upozornila, že zákon v případě § 44a ve spojení s § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslovně stanoví podmínku pro vydání zamítavého rozhodnutí, aby důsledky takového rozhodnutí byly přiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti.
5. Žalobkyně namítala, že dopady rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny do soukromého a rodinného života žalobkyně jsou rozhodně nepřiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti. Důvodem zamítnutí žádosti je neprodloužení platnosti povolení k pobytu nositele oprávnění ke sloučení, tedy pana N. G. D.. Řízení o žádosti o prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bylo přitom zastaveno z důvodu nedoložení jediného dokumentu, a sice potvrzení celního úřadu o bezdlužnosti.
6. Žalobkyně poté uvedla, že na území České republiky žije ve společné domácnosti na adrese K., se svým otcem N. G. D., nar. X, a matkou K. T. H. N., nar. X. Rodina má na území zajištěno veškeré zázemí. Otec žalobkyně na území v době podání žaloby pobýval na základě soudem přiznaného odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí ve věci prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobkyně a její matka pak dosud pobývaly na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a následně na základě fikce pobytu, která vznikla podáním žádosti o prodloužení tohoto pobytového oprávnění. Žalobkyně je v současnosti finančně závislá na svém otci, který na území podniká.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Žalobkyně se již chtěla živit sama, avšak v důsledku mimořádných protiepidemických opatření se žalobkyni nedařilo v počátcích jejího podnikání v oblasti nehtového studia.

7. Dle názoru žalobkyně je napadené rozhodnutí pro nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny též v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv. Dle názoru žalobkyně nebyl v řízení dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pokud jde o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a v tomto ohledu došlo k porušení § 3 správního řádu. Hodnocení přiměřenosti bylo provedeno nesprávně, když správní orgány ve věci žalobkyně na jedné straně bagatelizují důvody svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, jako jsou rodinné zázemí žalobkyně na území a délka jejího pobytu na území, a na straně druhé neberou dostatečně v potaz nízkou typovou závažnost aplikovaného důvodu pro zamítnutí žádosti. Správní orgány dle názoru žalobkyně při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu pochybily, když dospěly k nesprávnému závěru o přiměřenosti, aniž by takový závěr byl podepřen o relevantní a přezkoumatelné argumenty.
8. Žalobkyně rovněž namítala porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť prvostupňový orgán se dostatečně nevypořádal s vyjádřením žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí. Právu účastníka na vyjádření se k podkladům rozhodnutí přitom odpovídá povinnost správního orgánu se s takovým vyjádřením účastníka řádně a přezkoumatelně vypořádat.
9. Konečně žalobkyně namítala, že se žalovaná nesprávně vypořádala s odvolací námitkou, že v době podané žaloby bylo prakticky nemožné z České republiky do Vietnamu přicestovat, a to jednak z důvodu tamních přísných protiepidemických opatření a především proto, že v dané době chybělo dostupné letecké spojení do Vietnamu. Pokud žalovaná v tomto ohledu odkázala na možnost podat si žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpení podle § 33 zákona o pobytu cizinců, tak zástupci žalobkyně je z jeho činnosti známo, že ministerstvo vnitra tato víza v obdobných případech v současné době neuděluje a na udělení víza není právní nárok.
10. Žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Rovněž navrhl, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná v úvodu svého vyjádření ze dne 26. 10. 2021, doručeného soudu téhož dne, nejprve zrekapitulovala předmět řízení. Poté uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, zejména část III., kde se jako odvolací správní orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila. Žalovaná rovněž odkázala na spisový materiál.
12. Žalovaná označila předmětnou žalobu za nedůvodnou, a proto navrhl, aby soud tuto žalobu zamítl.

IV.

Replika žalobkyně

13. Žalobkyně ve své replice ze dne 3. 1. 2022 (doručené soudu téhož dne) uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vyjádření žalované k žalobě nepřináší žádnou relevantní argumentaci, kterou by bylo možné zpochybnit důvodnost podané žaloby. Jak již žalobkyně uvedla v žalobě, v projednávané věci nebyl dle jejího názoru dán zákonný důvod pro zamítnutí její žádosti. Je totiž zřejmé, že v době vydání napadeného rozhodnutí nositel oprávnění ke sloučení rodiny pobýval na území na základě fikce pobytu, která vznikla podáním žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a byla následně prodloužena usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, č. j. 57 A 52/2021 – 62. I kdyby přitom ve věci aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti byl naplněn, nebylo možné dle názoru žalobkyně žádost zamítnout z důvodu nepřiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaná přitom ve svém vyjádření nepolemizuje s jednotlivými žalobními námitkami, toliko odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí.

V.

Průběh řízení a soudní jednání

14. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena. Napadené rozhodnutí totiž bylo žalobkyni (resp. jejímu právnímu zástupci) doručeno dne 13. 9. 2021 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 13. 10. 2021. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobkyně byla adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalované, která je pasivně legitimována (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
15. Vzhledem k tomu, že žalobkyně vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (podáním ze dne 1. 11. 2021, č. l. 27), soud konal dne 29. 11. 2022 jednání. Žalobkyně při jednání setrvala na své dosavadní argumentaci, kterou zrekapitulovala a v podrobnostech odkázala na podanou žalobu. Žalovaná se z účasti na jednání písemně omluvila s tím, že setravá na svém vyjádření k žalobě, včetně návrhu na zamítnutí žaloby. Soud při jednání konstatoval obsah prvostupňového rozhodnutí a poté napadeného rozhodnutí, což ve spojení s obsahem správního spisu považoval za dostačující pro posouzení žalobních námitek. Žalobkyně s ohledem na soudem vymezený předmět sporu na provedení dalších důkazů netrvala, resp. při jednání žádné další důkazní návrhy neučinila.

VI.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
17. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

18. Jak již bylo uvedeno výše, správní spis (ve spojení se skutečnostmi mezi účastníky nespornými) poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a rozhodnutí v předmětné věci. Soud rekapituluje podstatný obsah správního spisu následovně.
19. Žalobkyně podala dne 1. 4. 2020 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny, když nositelem oprávnění ke sloučení rodiny je otec žalobkyně, pan N. G. D..
20. Prvostupňový orgán vydal dne 9. 10. 2020 usnesení, kterým přerušil řízení o předmětné žádosti žalobkyně do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení otce žalobkyně k dlouhodobému pobytu. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, které bylo žalovanou dne 11. 1. 2021 zamítnuto. Nicméně žalovaná k návrhu žalobkyně vydala dne 4. 11. 2020 opatření proti nečinnosti, kterým prvostupňovému orgánu přikázala, aby po odpadnutí překážky, pro niž bylo řízení přerušeno, vydal do 30 dnů rozhodnutí. Žalobkyně se poté obrátila na zdejší soud s žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o které zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 26. 5. 2021, č. j. 77 A 6/2021 – 45 tak, že prvostupňovému orgánu uložil povinnost vydat rozhodnutí o předmětné žádosti žalobkyně do 30 dnů od právní moci uvedeného rozsudku.
21. Součástí správního spisu je rovněž (i) usnesení prvostupňového orgánu ze dne 14. 10. 2020, č. j. OAM-6817-12/DP-2020, kterým bylo zastaveno řízení otce žalobkyně o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení, a (ii) rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2021, č. j. MV-198280-4/SO-2020, kterým bylo zamítnuto odvolání otce žalobkyně a potvrzeno výše zmíněné usnesení prvostupňového orgánu o zastavení řízení o žádosti otce žalobkyně. Rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 22. 2. 2021.
22. Dne 3. 6. 2021 prvostupňový orgán vyrozuměl žalobkyni o pokračování v řízení a současně ji vyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně této možnosti nevyužila, nicméně dne 15. 6. 2021 doručila prvostupňovému orgánu vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. V něm nejprve uvedla, že splňuje všechny zákonné podmínky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Poté upozornila na povinnost správního orgánu přihlížet k dopadům rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, přičemž stručně uvedla, že pobývá na území ve společné domácnosti se svým otcem a svou matkou v Kraslicích a je plně přivyklá životu v ČR. Z toho dovozovala, že zamítnutí předmětné žádosti by bylo nepřiměřené a zároveň by bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
23. Prvostupňový orgán následně shora specifikovaným prvostupňovým rozhodnutím ze dne 18. 6. 2021 předmětnou žádost žalobkyně zamítl z důvodu, že nositeli oprávnění ke sloučení rodiny nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Prvostupňový orgán se rovněž zabýval tím, zda byl naplněn předpoklad, že důsledky neprodloužení pobytu žalobkyně budou přiměřené jeho důvodu. V dané souvislosti uvedl, že mu nebyly známy překážky, které by žalobkyni bránily ve vycestování z území

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

a v návratu do její země původu, stejně tak mu nebylo známo, že by tato s ohledem na svou ekonomickou situaci, popřípadě zdravotní stav, nemohla vycestovat. Rovněž poukázal na to, že žalobkyně si může po návratu do země původu požádat o některou z forem pobytového oprávnění na území, kterou připouští zákon o pobytu cizinců, když rozhodnutím není žalobkyni zakázán pobyt na území a ani není omezena v udržení jejích sociálních a rodinných vazeb. Dále prvostupňový orgán poukázal na to, že na území má povolen dlouhodobý pobyt i matka žalobkyně, nicméně se jedná také o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny s jejím manželem (otcem žalobkyně). Proto i v jejím případě je naplněn stejný důvod pro neprodloužení doby platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu. Rovněž uvedl, že na území má povolen dlouhodobý pobyt (ovšem za účelem studia) také sestra žalobkyně, která má na území manžela s povoleným platným dlouhodobým pobytem, tedy má již vlastní primární rodinu. Prvostupňový orgán poté konstatoval, že mu nebylo známo, že by žalobkyně byla osobou závislou na otcově péči, neboť se jedná o osobu v produktivním věku, která si je schopna samostatně zajistit materiální podmínky své existence. V rámci posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí z hlediska soukromého života žalobkyně prvostupňový orgán uvedl, že mu nebyly doloženy žádné doklady, které by prokazovaly, že by žalobkyně vlastnila na území nějaký nemovitý majetek. Dále prvostupňový orgán nepovažoval za problematickou ani dobu pobytu žalobkyně na území (od září 2017), což s ohledem na věk žalobkyně není převážná doba jejího života, když navíc žalobkyně žila od roku 2007 odděleně od svého otce, který od té doby pobývá v České republice, zatímco žalobkyně s matkou má pobytové oprávnění až od roku 2017.

24. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 7. 7. 2021 blanketní odvolání, které doplnila podáním ze dne 2. 8. 2021. V rámci odvolání žalobkyně ve vztahu k otázce přiměřenosti v zásadě namítala totéž, že již uvedla ve svém vyjádření ze dne 15. 6. 2021 k podkladům pro vydání rozhodnutí (viz výše).
25. Jak již bylo uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdila, když se plně ztotožnila s posouzením věci provedeným prvostupňovým orgánem. Žalovaná přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagovala na všechny žalobkyní uplatněné odvolací námitky.
26. Ve své správní žalobě žalobkyně vůči napadenému rozhodnutí namítala nezákonnost, přičemž uplatnila dva hlavní okruhy žalobních námitek. Zaprvé namítala, že nebyla naplněna hypotéza § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, když nesouhlasila se závěrem správních orgánů, že otcí žalobkyně, jakožto nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Zadruhé žalobkyně namítala nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a do života celé její rodiny ve vztahu k aplikovanému důvodu pro zamítnutí žádosti.
27. Vzhledem k tomu, že žalobkyně rovněž namítla, ovšem pouze velmi stručně a v obecné rovině, že napadené rozhodnutí není v otázce přiměřenosti podepřeno o relevantní a přezkoumatelné argumenty, resp. že prvostupňové rozhodnutí se nedostatečně vypořádalo s vyjádřením žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí (v čemž žalobkyně rovněž spatřovala porušení § 36 odst. 3 správního řádu), soud se nejprve

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z povahy věci totiž vyplývá, že meritorně, tedy z hlediska zákonnosti, lze přezkoumat pouze takové rozhodnutí, které je přezkoumatelné.

28. V této souvislosti soud nejprve uvádí, že z hlediska soudního přezkumu činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019 – 60, bod [22]). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015 – 51, bod [24]) dále vyplývá, že *„přezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).“* Ačkoliv byl tento právní názor vysloven ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, lze jej vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, bod [22]).
29. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, na základě jakých důvodů žalovaná dospěla ke svému rozhodnutí a dále že žalovaná reagovala na všechny podstatné argumenty uplatněné žalobkyní. Shodné platí i pro prvostupňové rozhodnutí, jak bylo soudem zrekapitulováno výše. Správní orgány se tedy v dostatečném rozsahu zabývaly i žalobkyní namítanou otázkou (ne)přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Soud souhlasí s žalovanou, že se prvostupňový orgán v dostatečné míře vypořádal s vyjádřením žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí, jak je patrné ze str. 4 prvostupňového rozhodnutí, resp. ze str. 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná reagovala na shodnou námitku uplatněnou žalobkyní již v odvolacím řízení. Prvostupňový orgán se rovněž nedopustil porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobkyni vyzval k seznámení se s podklady pro rozhodnutí (čehož žalobkyně nevyužila) a rovněž jí poskytl možnost se vyjádřit (to žalobkyně učinila). Soud tak nemá pochyb o tom, že posouzení správních orgánů v otázce přiměřenosti, resp. i jako celek, je způsobilé soudního přezkumu, resp. že žalobkyni v předmětném správním řízení nebyla odepřena žádná procesní práva.
30. Soud tak mohl přistoupit k věcnému posouzení žaloby, tj. k posouzení námitky nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud přitom vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
31. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že: *K žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).

32. Podle § 46 odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že: *Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže [...] j) nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, nebyla prodloužena nebo skončila, anebo nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, [...] za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
33. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
34. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že v případě žalobkyně byl nositelem oprávnění ke sloučení rodiny její otec, pan N. G. D.. Rovněž nebylo sporné, že řízení o žádosti otce žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (za účelem podnikání – OSVČ) bylo zastaveno pro neodstranění vad žádosti (rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 14. 10. 2020, č. j. OAM-6817-13/DP-2020), které bylo následně v odvolacím řízení žalovanou potvrzeno (rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2021, č. j. MV-198280-4/SO-2020). Konečně nebylo sporu ani o tom, že otec žalobkyně napadl uvedené rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2021 správní žalobou podanou u zdejšího soudu, který usnesením ze dne 5. 5. 2021, č. j. 57 A 52/2021 – 62 přiznal podané správní žalobě odkladný účinek.
35. Mezi stranami naopak bylo sporné, zda přiznaný odkladný účinek žalobě otce žalobkyně (jakožto nositele oprávnění ke sloučení rodiny) vylučuje aplikaci výše uvedeného zákonného důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu dle § 46 odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a pokud ne, tak zda je rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně přiměřené z hlediska dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
36. Ve vztahu k prvému okruhu žalobních námitek, tj. žalobkyní namítanému nesprávnému výkladu důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46 odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že se plně ztotožnil s posouzením provedeným správními orgány. I podle názoru soudu žalobkyní namítané přiznání odkladného účinku správní žalobě podané nositelem oprávnění ke sloučení rodiny (tj. otcem žalobkyně) nebrání aplikaci předmětného důvodu pro neprodloužení dlouhodobého pobytu, tj. i za takovéto situace je dán důvod, že nositeli oprávnění ke sloučení rodiny nebyla prodloužena platnost jeho pobytového oprávnění, neboť nadále platí stav, kdy žádosti o prodloužení pobytového oprávnění otce žalobkyně

nebylo vyhověno pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu.

37. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že fikce pobytu, včetně té, kterou nastoluje přiznání odkladného účinku podané správní žalobě, chrání pouze samotného cizince (žadatele) před nutností opustit území ČR, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Ovšem účelem této fikce není umožnit cizinci či jeho rodinným příslušníkům podávat další žádosti o pobytová oprávnění, které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019 – 19, bod [19]). Již v rozsudku ze dne 7. 3. 2018 č. j. 1 Azs 268/2017 – 22 Nejvyšší správní soud vyložil, že *„smyslem fikce povoleného pobytu je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území ČR. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti, a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních, tj. ani v nyní posuzovaném řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Postavení na roveň fikce povoleného pobytu a v řízení povoleného pobytu by šlo proti smyslu právní úpravy. Ta vychází z existence řízení, ve kterém se o tom, zda bude povolení k pobytu přiznáno, rozhoduje. Pokud by však samotná žádost vyvolávala stejné účinky jako povolení přiznané na základě proběhlého řízení, toto řízení by ztrácelo smysl.“* V návaznosti na uvedený výklad kasační soud dospěl k závěru, že *„podmínka pobytového oprávnění pro žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle poslední citované ustanovení by nebyla splněna“* a že *„tím spíš není tato podmínka splněna ani v okamžiku, kdy stěžovatelka pobývá na území jen v důsledku odloženého účinku zamítavého odvolacího rozhodnutí.“* (srov. body [22] a [23] cit. rozsudku). Ve stejném duchu Nejvyšší správní soud judikoval i v pozdějším rozsudku ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19, bod [19]: *„Za klíčový lze přitom označit argument, že fikce pobytu (a to i v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu) má především chránit cizince před nutností opustit území České republiky, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Jejím účelem však není umožnit cizinci podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců (a to ani zprostředkovaně), které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu.“* V recentním rozsudku ze dne 13. 10. 2022, č. j. 9 Azs 111/2022 – 30 pak Nejvyšší správní soud upozornil, že: *„Účel institutu fikce pobytu se však v tomto případě nemění a není důvod, aby to, co by bylo v řízení o určitém pobytovém oprávnění nepřípustné, bylo v řízení o jiném pobytovém oprávnění naopak zcela akceptovatelné.“* (srov. bod [16] cit. rozsudku). Nutno doplnit, že soud nevidí žádný legitimní důvod, pro který by se měl od právě citovaných judikатурních závěrů v posuzovaném případě jakkoli odchýlit.
38. V návaznosti na výše uvedené soud v poměrech posuzované věci dospěl k dílčímu závěru, že i v případě žalobkyně platí, že fikce pobytového oprávnění svědčící jejímu otci (jakožto nositeli oprávnění ke sloučení rodiny) založená přiznáním odkladného účinku jeho správní žalobě nebrání aplikaci důvodu pro neprodloužení dlouhodobého pobytu ve smyslu § 44a odst. 4 ve spojení s § 46 odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizin, jak tento důvod správně dovodily správní orgány. Je tomu tak proto, že i v situaci, kdy byl soudem přiznán odkladný účinek správní žalobě podané otcem žalobkyně, v důsledku toho nastala fikce pobytového oprávnění mohla svědčit toliko otci žalobce a pouze v daném správním řízení. Tudíž ani nebylo možné na základě této fikce mít za splněnou podmínku trvání platnosti povolení k dlouhodobému pobytu otce žalobkyně, jakožto

nositele oprávnění ke sloučení rodiny, v rámci nyní posuzovaného řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. První žalobní námitka tak nebyla důvodnou.

39. Druhá žalobní námitka směřovala k otázce (ne)přiměřenosti napadeného rozhodnutí, když žalobkyně správním orgánům vytýkala, že dospěly k nesprávnému závěru o přiměřenosti dopadů neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně do jejího soukromého a rodinného života. Ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou.
40. V daném případě nebylo sporu o tom, že správní orgány měly povinnost zabývat se otázkou, zda za daných okolností posuzovaného případu budou důsledky neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně přiměřené důvodu neprodloužení, přičemž mělo být přihlíženo zejména k dopadům daného zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Posouzení přiměřenosti totiž v posuzovaném případě bylo explicitní zákonnou podmínkou, jak plyne přímo z § 46 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
41. V obecné rovině platí, že k posouzení přiměřenosti je třeba poměřit na jedné straně dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a na druhé straně veřejný zájem (tím je v obecné rovině zájem na respektování pravidel zákona o pobytu cizinců). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020 – 27 se podává následující: „*Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře již také konstatoval, že při posuzování přiměřenosti dopadů není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (viz rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 37, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 36). Míra a intenzita poměrování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. [...] je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážit nad jinými zájmy a hledisky. [...] Správní orgán je sice vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), to však neznamená, že jsou správní orgány povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy, bez toho, že by sám žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, které jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách žadatelova soukromí, která by případně převážila nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění. Jak již soud uvedl, tato povinnost musí primárně tížit samotného žadatele. V této souvislosti lze také odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34, podle něhož není povinností správních orgánů vyzývat žadatele k doplnění dalších konkrétnějších sdělení, pokud v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bezpečně zjistily z jim dostupných podkladů osobní a rodinnou situaci cizince a cizinec ohledně těchto zjištění nic nenamítal.*“ (srov. body [28] a [29] cit. rozsudku).
42. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tudíž jasně vyplývá, že pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů je rozhodné to, co žalobce ve správním řízení konkrétně tvrdil a osvědčil a dále to, co vyplynulo z obsahu správního spisu, přičemž správní orgány nejsou povinny nad rámec žalobcových tvrzení a obsahu správního spisu další skutečnosti zjišťovat, resp. uvádět v rozhodnutí všechna myslitelná kritéria. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné

pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34). Po správním orgánu nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ve správním řízení ani neoznačí.

43. V posuzované věci žalobkyně v řízení před prvostupňovým orgánem k otázce přiměřenosti uvedla pouze to, že žije ve společné domácnosti se svým otcem a matkou v Kraslicích a že je plně přivyklá životu v ČR. Prvostupňový orgán se přesto otázkou přiměřenosti zabýval podrobně na str. 2 až 5 svého rozhodnutí, když se vyjádřil nejen k žalobkyní namítaným skutečnostem, ale i k dalším skutečnostem, které vyplynuly ohledně žalobkyně ze správního spisu (soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na bod 23. tohoto rozsudku, kde obsah prvostupňového rozhodnutí zrekapituloval). V odvolání pak žalobkyně žádné nové skutečnosti relevantní z hlediska posouzení přiměřenosti dopadů do jejího soukromého a rodinného života neuvedla, když pouze poukázala na v dané době omezené možnosti pro cestování do Vietnamu a poté již jen v obecné rovině namítala nepřiměřenost a rozpor s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaná proto v napadeném rozhodnutí odkázala na posouzení provedené prvostupňovým orgánem, které zrekapitulovala a plně se s ním ztotožnila. Žalovaná rovněž odmítla rozpor s čl. 8 Úmluvy s odůvodněním, že žalobkyně tvrdila pouze obecné informace ohledně rodinných a soukromých poměrů. Žalovaná též uvedla, že dle dostupných informací i v dané době nebylo cestování do Vietnamu pro tamní občany vyloučeno.
44. Soud shledává postup správních orgánů v otázce posouzení přiměřenosti rozhodnutí správním. Žalobkyně ve správním řízení neuvedla v zásadě nic výjimečného stran případného negativního dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Omezila se pouze na obecné konstatování, že na území ČR má zázemí a rodiče, s čímž se ale správní orgány dostatečně vypořádaly. Pokud žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány v dostatečné míře netvrdila skutečnosti rozhodné pro prokázání (ne)přiměřenosti zamítavého rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže to být přičítáno k tíži správních orgánů. V posuzovaném případě tak správní orgány dostaly i své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu, když zohlednily všechny podstatné informace o žalobkyni, které vyplynuly ze správního spisu. Jak je patrné z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí, správní orgány zohlednily rodinné poměry žalobkyně, délku a druh předchozího pobytu na území, její věk, resp. to, že je v produktivním věku, a rovněž její majetkové poměry. Správní orgány správně a příznačně poukázaly na to, že otec žalobkyně žil v České republice již od roku 2007, tedy dlouhou dobu odděleně od žalobkyně. Matka žalobkyně přišla do České republiky společně s žalobkyní až v roce 2017, přičemž i matce žalobkyně nebylo prodlouženo pobytové oprávnění, neboť to se rovněž odvíjelo od pobytového oprávnění otce žalobkyně. Správní orgány se rovněž vypořádaly s tím, že žalobkyně má sice na území ještě sestru s povoleným dlouhodobým pobytem, která je ovšem již v České republice vdaná a má tak již svou vlastní primární rodinu.
45. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud přisvědčil správním orgánům obou

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

stupňů v tom, že rozhodnutí nebylo nepřiměřené dopadům do osobního a rodinného života žalobkyně. Zároveň nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobkyně ani v žalobě netvrdila žádné konkrétní informace a specifika svého soukromého a rodinného života, která by zakládala nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jejího života.

46. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že by v případě žalobkyně došlo postupem správních orgánů k porušení čl. 8 Úmluvy. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*. Podle odst. 2 téhož článku Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*. Soud souhlasí se závěrem žalované, že žalobkyně neuvedla žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že neprodloužením jejího dlouhodobého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy. Žalobkyně přišla do České republiky v roce 2017, tudíž vyrostla a převážnou část svého života strávila ve Vietnamu a nelze tak říci, že by ztratila vazbu na zemi původu. Žalobkyně je svobodná a bezdětná. Žalobkyně již v době vydání napadeného rozhodnutí byla plně zletilou (bez dvou týdnů jí bylo 21 let), tedy v produktivním věku. Žalobkyně žádná zdravotní omezení netvrdila, tudíž by měla být schopna se o sebe sama postarat. Navíc otec, případně i matka ji finančně mohou podporovat i na dálku. Ani z obsahu správního spisu ani z tvrzení žalobkyně nevyplynuly žádné zásadní překážky, které by bránily realizaci rodinného života žalobkyně (na úrovni styku dospělé ženy v produktivním věku s rodiči) v případě neprodloužení jejího pobytového oprávnění a případném (nikoli však nevyhnutelném) jejím přesídlení zpět do Vietnamu, kde strávila převážnou část života, zvláště když takovéto přesídlení nemusí být trvalé (žalobkyně má možnost žádat o jiné pobytové oprávnění).
47. Z uvedených důvodů soud souhlasí se správními orgány, že v případě žalobkyně není neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života.
48. S ohledem na vše shora uvedené soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když žádost žalobkyně zamítly. Soud též v projednávané věci neshledal v postupu správních orgánů žádné závažné procesní pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí.

VII.

Rozhodnutí soudu

49. Soud uzavírá, že žádnou z žalobkyní uplatněných žalobních námitek neshledal důvodnou, a proto podanou žalobu výrokem I. tohoto rozsudku zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VIII.

Náklady řízení

50. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náleží právo na náhradu nákladů řízení žalované, která měla ve věci plný úspěch. Žalované ovšem žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal

(výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. listopadu 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu